

Zvezek 6.

Letnik II.

Junij 1898.

Srce našega najboljega prijatelja.

Človek, ki čuti svojo slabost, išče prijatelja, katerega bi se oklenil z ljubeznijo svojega srca in se nanj opiral v nesreči. Toda ni lahko najti dobrega prijatelja; zakaj ni vse zlato kar se sveti. Pogosto smo vže mislili, da smo našli prijatelja, kateremu lahko zaupamo; a ni bilo dolgo, pa smo videli, da nas je prevaril. Če ti kdo govori o ljubezni in ti priseza prijateljstvo, so to navadno prazne besede. Stara in vedno nova je tožba, ki jo je zapisal modri Sirah: „Sleherni prijatelj poreče: tudi jaz sem prijaznost sklenil; pa nekateri prijatelj je le po imenu prijatelj. Razveseljuje se s prijateljem, ako se temu dobro godi; ob času nadloge pa bode njegov zopernik.“ (Sirah 37, 1. 4.)

Kaj ti pomaga tak prijatelj? Nič; še škoduje ti. Ko bi ga najbolj potreboval, se ti izneveri. Pravi prijatelj mora imeti odkrito, kakor steklo prozorno srce: imeti mora tudi močno srce, ki ostane zvesto tudi v nesreči; imeti mora lepo ubrano, rahlo srce, ki čuti s teboj tvojo žalost in veselje; slednjič mora imeti gorko srce, da se sredi mrzlih ljudi ob njegovi vroči ljubezni greje tvoje srce.

Kdor je našel prijatelja s takim srcem, „je našel zaklad“, pravi sveto pismo. A taki prijatelji so redki, bolj redki od zakladov; jaz poznam samo enega, in oni srečni človek, ki ima tega edinega resničnega prijatelja, si ti, dragi čitatelj. Tvoj prijatelj je sam božji Sin, Jezus Kristus. Mislim, da ti bode ljubo, če hvalim in slavim tvojega prijatelja, če ljudem pokažem, kako dobro srce ima zate.

Reciva, da si daleč z doma, v tuji deželi, kjer te nihče ne pozna; popolnoma si zapuščen in vrhu vsega pa še bolan. Delati ne moreš več,

kar si imel kaj vrednega, si prodal, in zdaj živiš od tega, kar ti dajo dobri ljudje. Nekoč greš žalosten po poti; sreča te pa človek, pogledaš ga v obraz, spoznaš ga, in on tebe. Tvoj prijatelj je; nekdanj sta hodila skupaj v šolo. Ves vesel je, da te zopet vidi; ko pa mu poveš, kako ti je, se mu milo stori. Tolaži te in ti daje poguma; vzame te seboj na svoj dom, pošlje po zdravnika, sam ti streže in čuje po noči pri tebi. Deniva, da se je to res zgodilo. Kaj bi pač ti mislil o svojem prijatelju? Gotovo bi dejal sam pri sebi: ta me v resnici ljubi, njemu bije v prsih pravo prijateljsko srce. Čutil bi sam v sebi, kar pravi sv. pismo: „zvest prijatelj je zdravilo življenja.“ Bolje nego li vsa zdravila bi dejala tvojemu bolnemu srcu ljubezen prijateljeva. In ko bi tvoj prijatelj celo to storil, da bi prosil Boga, naj njemu da tvojo bolezen, tebe pa ozdravi, in bi on res zbolel in umrl — povej mi, s kakim čustvom bi ti stal ob njegovem mrtvaškem odru, ob njegovem grobu? Kaj bi mislil, kadar bi gledal njegovo podobo, ki ti jo je umirajoč dal za spomin?

Ali ti ne pridejo tu kar same od sebe na misel one znane besede: „Veče ljubézni nima nihče kakor tisti, ki da svoje življenje za svoje prijatelje!“ — Ni mi treba praviti, kdo je prvi izrekel te besede; dobro ga poznaš; in on, ki je prvi tako govoril, je to do pičice zate storil. Ali ni prišel Kristus Gospod radi tebe iz nebes na zemljo v prognanstvo? Ali te ni z ganljivimi besedami potolažil in te tako prijazno povabil, da pridi k njemu, kadarkoli se bodeš čutil utrujenega in betežnega, on te hoče poživiti? Ali ni vzel nase kazni, ki si jih ti zaslužil? Ali ni bil tudi zate bičan, s trnjem venčan in križan? Ali ni s svojim vstajenjem premagal tudi smrti? Tvoje telo se bode sicer ločilo od duše, pa le za malo časa; napačil bode dan, ko bode smrt morala nazaj dati, kar je po sili ugrabila: tvoje telo bode vstalo prenovljeno in poveličano. Skratka: Jezus te ljubi, da te bolj ne more; zakaj nihče ne ljubi bolj, kakor kdor dá življenje za svojega prijatelja.

Če stojiš pred svetim razpelom ali pred podobo presvetega Srca, pa bi te kdo vprašal, kdo je to, bi moral reči: „to je moj prijatelj in njegovo srce! Ker mene ljubi, umira na križu.“ Pojdi po svetu in vprašaj vse ljudi: ali je kedaj kraljev sin kot prijatelj tako ljubil ubogega sužnja? Vsi ti bodo odgovorili: mi ne vemo za nikogar. Ti pa jim lahko rečeš: jaz pa poznam nekoga; on ni samo kraljev sin, ampak božji Sin, in jaz sem tisti srečni človek, katerega tako ljubi: to je moj prijatelj Jezus Kristus.

Pa povej mi še to. Kako si pa našel tak zaklad? Koliko si se moral truditi, da si ga dobil mej ljudmi in se ž njim sprijaznil? Ali si morda toliko časa molil in prosil, da je prišel iz nebes in se zate dal križati? In koliko si se moral prizadevati, da si zase pridobil njegovo srce? Pomisli malo in odgovori. — Tu ni treba dolgo pomišljati: zgodilo se je tebi kakor apostolom, ki jim je Gospod rekel: „Niste izvolili vi mene, ampak jaz sem vas izvolil.“ Ti ne bi ga bil nikdar našel, da se ti ni on sam ponudil za prijatelja.

Ker si našel tak zaklad in si z Jezusom prijatelj, nikar ga ne zametaj! Bodisi karkoli, skrbi, da se ne razdere vajino prijateljstvo. Jezus ne zahteva nič drugega, kakor da ga tudi ti ljubiš kot svojega prijatelja. Govori ti, kakor je nekaj govoril apostolom: „Prijatelji moji bodete, če storite, kar vam ukazujem. Ostali bodete v moji ljubezni, če izpolnjujete moje zapovedi.“ — Če sta dva prijatelja, posnemata drug drugega; podobno se nosita, enako se vedeta, celo njiju hoja in govorica si je podobna. Tako tudi tebi ne bode težko razvideti, za koga ti gori srce, za Jezusa ali za svet. Pazi nase, koga posnemaš, komu želiš biti blagougoden, Jezusu ali svetu. Obema nikakor ne moreš ustrezati, zakaj mej svetom in Jezusom je smrtno sovraštvo, in to, kar govori in dela Jezus, je od kraja do konca različno od tega, kar počenja svet. Zato pravi sv. pismo: „Ali ne veste, da je prijateljstvo tega sveta sovraštvo do Boga? Kdorkoli torej hoče biti prijatelj tega sveta, postane božji sovražnik.“ (Jak. 4, 4.)

Če ne bereš samo zato, da ti hitreje mine čas, ampak, da bi se česa naučil, postoj malo, in poglej v svoje srce in povej prav odkrito sam sebi: komu hoče ugajati tvoje srce? Komu piše duhovna pisma? čigav naslov nosijo tvoje misli, želje, besede, dejanje? Ali se glasi vedno: „Mojemu ljubemu prijatelju Jezusu Kristusu?“ Ali misliš samo nanj, ali želiš samo njega, ali delaš samo zanj? Ali ni v tvojih mislih, željah, pri tvojem delu ničesar, kar bi žalilo presveto Srce tvojega prijatelja? Ali je tvoje srce krotko kakor njegovo Srce? ponižno kakor njegovo? potrpežljivo kakor njegovo? do bližnjika blagovoljno in dobrotljivo kakor njegovo? Ali se vsaj prizadevaš, da bi tvoje srce bilo vedno bolj podobno njegovemu Srcu? — Ali se tako nosiš in vedeš, ali tako delaš in moliš, ali zahajaš v tako družčino, da ljudje, ki te vidijo, lahko rekó o tebi: ta se res trudi, da bi ugajal Srcu Jezusovemu? Premisli to prav resno; ne bode ti žal truda. To je glavna reč pri pobožnosti do Srca Jezusovega: prizadevaj se storiti vse tako, kakor je všeč Jezusovemu Srcu!

Skrivnosti svojega srca ne razkrivamo vsakemu, ampak samo tistemu, kateremu res zaupamo, svojemu prijatelju. Zato je Kristus nekoč dejal svojim apostolom: „hlapec ne ve, kaj dela njegov gospod; vam pa sem vse oznanil, kar sem slišal od svojega Očeta; zato vas ne imenujem več hlapcev, ampak prijatelje sem vas imenoval.“ (Jan. 15, 15.) Gospod je imel torej za apostole res prijateljsko srce, zakaj zaupal in razodel jim je reči, katerih razen njega, nebeškega Očeta in sv. Duha, nihče ne more vedeti.

Ti sicer nisi apostol, a v tej stvari nisi nič na slabšem od apostolov. Tudi do tebe je Gospod pokazal prijateljsko srce, ker ti je dal vedeti svoje skrivnosti. Ali misliš, da ne? To bodeva precej slišala. Vprašal te bodem nekatere najbolj imenitne reči.

Povej mi: ali je več, kakor en Bog? in koliko oseb je v Bogu? — Odgovoril mi bodeš: v Bogu so tri osebe, prva Oče, druga Sin, tretja sveti Duh; pa tri božje osebe so le en Bog, ker imajo vse tri le eno in isto nerazdeljivo bistvo in naravo ali naturo in zato tudi iste božje lastnosti. — Pa odkod veš to? To so najviše in najglobočé skrivnosti, do katerih člo-

veški razum ne more prodreti. Milijoni in milijoni ljudi so bili in so še na svetu, ki ne vedo tega, kar ti veš. Kdo je tebi povedal te skrivnosti? — Še nekaj mi povej! Kakšen pa je trojedini Bog do nas ljudi? Ali ima kaj srca za nas? Rekel mi bodeš: mi ljudje smo hudobne, grešne stvari; pustili smo Boga in zabredli v grozno nesrečo, iz katere se sami nikdar ne bi bili mogli izkupati; pa Bog je svet tako ljubil, da je dal zanj svojega edino-rojenega Sina, da se nihče ne pogubi, ki vanj veruje. — Kako ti vse natančno veš! Še eno vprašanje: kako bo de pa nam, kadar bodemo umrli in morali s tega sveta v večnost? Kako je tam? Ali je tam tudi toliko bede in reve, kakor tukaj, toliko solzá in žalosti, toliko skrbi in truda? Ali je treba tam tudi tako trdo delati, ali pa je morda tam vsak dan nedelja in praznik? — Porečeš mi: tisti, ki so tukaj dobro delali, izpolnjevali božjo voljo, bodo po smrti tako srečni, da se ne da dopovedati; hudobneži pa bodo večno in neizrečno nesrečni. Prijatelj dragi! Kako pa moreš vse te reči tako za gotovo trditi in prerokovati? Ali si bil vže kedaj na onem svetu? Tako bi te lahko vprašal ves katekizem in k vsakemu tvojemu odgovoru bi moral dostaviti vprašanje: odkod veš tako lepe in vzvišene, tolažilne in strašne resnice? In ko bi mi hotel kot katoliški kristijan odkrito odgovoriti, bi moral reči, kakor je nekoč dejal apostol Janez: „Boga ni nihče videl, razen edino-rojenega Sinú: ta nam je to povedal. Milost in resnica nam je bila po Kristusu.“

Tebi so torej znane najviše skrivnosti božje, razodeti pa ti jih je dal Jezus Kristus. Torej velja tudi tebi njegova beseda: „Ne imenujem vas več hlapcev, ampak prijatelje; zakaj oznanil sem vam, kar sem slišal od Očeta.“ „Vam je dano vedeti skrivnosti božjega kraljestva.“ — Po tem takem je res, kar sem prej dejal: ti sicer nisi apostol, vendar ti je Gospod prav kakor apostolom zaupal največe skrivnosti in tako pokazal odkrito in v resnici prijateljsko srce. Ustanovil je sveto katoliško cerkev, ki ti v njegovem imenu oznanja vse, kar je on apostole učil.

Če je kdo do nas zaupljiv, moramo tudi mi do njega biti zaupljivi. Tvoj prijatelj, Jezus Kristus, je tebi zaupal vse skrivnosti, zaupaj torej tudi ti njemu skrivnosti svojega srca. To hoče vajino prijateljstvo; s tem častiš presveto Srce svojega nebeškega prijatelja in tebi samemu je zaupljivost do njega v največi prid. Sv. pismo pravi: „Govori s prtjateljem o svojih rečeh. Kakor ti dišave oveseljujejo srce, tako bodo dobri sveti prijateljevi sladki tvoji duši.“ Pred vsakim delom pojdi najprej k Jezusu in govori ž njim kakor prijatelj s prijateljem; vprašaj ga, kaj pravi k temu, kar misliš storiti in prosi ga blagoslova. Ko greš zjutraj na delo, oglasi se pri njem in mu povej, kaj bo deš danes počel; in zvečer, predno greš spat, mu poroči, kako ti je bilo po dnevu. Ob nedeljah, ko bolj utegneš, pojdi k njemu v cerkev, in tedaj mu razkrij vse, kar se ti je pripetilo minuli teden in se posvetuj ž njim za prihodnji teden. Če si bil mej tednom nesrečen in si grešil, mu tudi to povej in ga prosi, da naj on popravi škodo, ki si jo naredil sam sebi. Ko potrebuješ kruha ali kaj drugega za življenje, stori kakor tisti mož, o katerem nam pripoveduje sv. evangelij. Po noči je vstal in šel k svojemu

prijatelju in ga prosil, naj mu posodi nekaj hlebov kruha. Prijatelj se je nekaj branil in izgovarjal, toda ta ni odlegel, ampak je trkal in ropotal toliko časa, da je oni vstal in mu dal, česar je želel. Tako, pravi Zveličar sam, moramo tudi mi pri njem storiti; toliko časa moramo trkati in prositi, da nas usliši. Saj je naš prijatelj.

Nikar se ne boj, da bi ga s svojo zaupljivostjo razžalil. Ko je še sam očitno učil, je ljudem tako prijazno prigovarjal, naj mu zaupajo svoje skrbi, in jim ljubeznivo pomagal s svojim svetom. Povem ti en sam vzgled.

Velikonočni ponedeljek si slišal v cerkvi tisti lepi evangelij o dveh učencih, ki sta šla v Emavs. Žalostna sta šla po poti in tožila drug drugemu, kako se je zadnje tri dni vse izpremenilo; skrbelo jih je, kaj bode v prihodnje. Jezus jih je videl, in smilila sta se mu v srce. Približa se jima, ne da bi ga bila ona dva spoznala, in jih vpraša, o čem govorita in zakaj sta tako žalostna. Glej, kako jih nagovarja, da mu razkrijeta svoje srce zato, da bi jih potem potolažil in jima pojasnil, o čemer sta dvomila. Povedala sta mu vse, kar sta v srcu čutila in mislila. Jezus jih je poučil, da je moralo vse tako priti, nazadnje pa se je jima razodel in jih tako razveselil, da sta še tisti večer hitela nazaj v Jeruzalem. — Dragi čitatelj, bodi pameten in stori, kakor ta dva učenca! Zaupaj Jezusu, svojemu prijatelju, povej mu vse, kar te teži, potoži mu svoje skrbi in pokaži mu, da imaš zanj pravo prijateljsko srce, kakor on zate.¹⁾

Zapomni si, kar pravi Tomaž Kempčan: „Brez prijatelja ne moreš živeti; in če ni Jezus bolj tvoj prijatelj kakor vsi drugi, bodeš vedno žalosten in brez tolažbe. Nespametno ravnaš, če drugim zaupaš. Bolje je, da te celi svet sovraži, kakor da bi razžalil Jezusa. Mej vsemi ljubimi prijatelji ti bodi Jezus najljubši. Njega ljubi in imej za prijatelja; zakaj takrat, ko te bodo vsi zapustili, te on ne bode zapustil, in ne bode dal, da bi se pogubil. Bodi pri Jezusu živ in mrtev in zaupaj njega zvestobi, ki ti edino more pomagati, ko se bodo vsi ločili od tebe. Kdor se drži uboge stvari, pade z njo. Kdor se je oklenil Jezusa, bode stal vekomaj.“

Ob koncu te morem še nečesa opomniti in tega ne smeš pozabiti: V petek, 17. junija, je god tvojega nebeškega prijatelja. Ta dan namreč je praznik presv. Srca Jezusovega. Lepa in hvalna navada je, da se ob godu spominjamo svojih prijateljev, voščimo jim srečo, in če utrpimo, jim v znamenje prijateljske ljubezni radi kaj damo v dar. Kaj bodeš ti dal svojemu najboljšemu prijatelju? Bogat bržkone nisi; pa Jezus tudi ne potrebuje zlata in srebra. Ljubše kakor vse zlato sveta je Jezusu tvoje srce. To daruj Jezusu v praznik njegovega presv. Srca. Pojdi k sv. obhajilu in po sv. obhajilu reci Jezusu: sprejmi v dar moje srce; tvoje bodi vekomaj!

¹⁾ Cf. Hattler, Grosses Herz-Jesu-Buch.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše *Jožef Benkovič*.)

XVIII.

Prvi ljubljanski škof **Sigismund Lamberg**,

(† 18. junija 1488.)

in bratovščina presv. Rešnega Telesa.

Ljubljanska škofija pozdravlja novega škofa. Primerno je, da se ozremo nazaj na onega slovečega moža, ki je prvi sedel na ljubljanski škofijski stolici. V najtesnejši zvezi s škofijo je bratovščina sv. Rešnega Telesa od začetka pa do danes. Reči smemo, da je bila ta bratovščina duša v telesu naše škofije. Naj te vrstice versko življenje, zlasti pa ljubezen do najsvetejše skrivnosti mej nami v sedanjih slovesnih trenutkih tem bolj poživé, ker je praznik sv. Rešnega Telesa tudi blizu! —

Cerkev sv. Nikolaja v Ljubljani je stala vže l. 745., ko so bili Slovenci deloma še pogani. Sezidali so jo ljubljanski ribiči. Bila je takrat podružnica cerkve sv. Petra v Ljubljani. Leta 1248. je postala samostalna župnijska cerkev oglejske škofije.

Cesar Friderik III., ki je večkrat prišel na Kranjsko, je bil leta 1458. v Celju čudežno rešen iz rok svojih sovražnikov. Pobožna povest pripoveduje, da se mu je po noči prikazal neki svet škof, sv. Maksimilijan ali pa sv. Nikolaj. Prvemu na čast je dal svojemu sinu ime Maksimilijan, drugemu v slavo pa je sklenil ljubljansko cerkev sv. Nikolaja povišati v škofijsko stolico. S pismom z dne 6. decembra l. 1461., je ustanovil to škofijo, in papež Pij II. jo je 6. septembra l. 1462. potrdil.

Prvi ljubljanski škof je bil Sigismund grof Lamberg. Njegov oče Jurij je imel graščini Zaprice v Kamniku in Kamen pri Begunjah na Gorenjskem. Sigismund je bil najprej župnik v Šmartinu pri Kranju. Zaradi njegove pobožnosti ga je klical cesar Friderik III. k sebi na Dunaj in ga naredil za dvornega kapelana. Ob enem je bil cesarjev izpovednik in miloščinar, ki je delil darove iz cesarske blagajne.

Na cesarskem dvoru je živel tedaj tudi sloveči pesnik in zgodovinar Eneja Silvij Pikolomini kot cesarjev tajnik. Poprej je bil župnik v Slovenjem Gradcu na Štajerskem. Z Lambergom sta bila zelo prijatelja. Sigismund se je baje večkrat pošalil, da bo Pikolomini še papež, in ta mu je obetal šaljivo: „Kadar bom jaz papež, bom tebe postavil za ljubljanskega škofa!“

Te šaljive besede so se uresničile. Pikolomini je postal tržaški škof, pozneje nadškof in kardinal v Sijeni na Laškem, a l. 1458. papež z imenom Pij II. Ko je tri leta pozneje cesar ustanovil škofijo v Ljubljani, jo je potrdil papež in imenoval svojega prijatelja Lamberga za prvega škofa.

Sigismund Lamberg je kot škof mnogo trpel. Moral se je boriti za svoje pravice z raznimi gospodi, ki so si prisvajali oblast do one zemlje, katero je bil cesar podaril ljubljanski škofiji.

Najhujše skrbi in bridkosti pa so mu delali Turki, ki so leto za letom prihajali v naše kraje in prav v onih letih grozno pustošili kranjsko deželo. Komaj je postal škof, mu je naročil papež, naj oznanuje križarsko vojsko zoper Turke l. 1464. in naj vse potrebno uredi, da se pobije moč turška. Papež Pij II. sam je šel na pot, a je že 14. avgusta istega leta umrl v Jakinu. Škof Sigismund je pač opominjal ljudi, naj se združijo zoper turške napade, a dosegel ni veliko. Leta 1469. so pridrli Turki v Ljubljano in zažgali stolno cerkev sv. Nikolaja. Isto leto so prišli še dvakrat in strašno gospodarili po celi kranjski deželi. Kmalu potem je bil shod škofov in plemenitazev v Št. Vidu na Koroškem, leto pozneje v Velikovecu, kamor je došlo šest škofov, mej njimi tudi ljubljanski. A pravega uspeha le ni bilo. Najgroznejše so divjali Turki po slovenski zemlji, zlasti na Kranjskem, l. 1471., ko so v par mesecih trikrat pridrli, vse pokončali, kar so dosegli, in okolo 70.000 ljudij seboj v sužnost odvedli. Zgodovina pravi, da je bilo Turkov kakor listja in trave. Cerkve so skrunili in požigali ter s sv. Rešnim Telesom grozne zločine počenjali. Leto dni pozneje so zažgali tudi cerkev sv. Petra v Ljubljani.

Skoraj ni bilo leta, da ne bi se bili divjaki prikazali v naši deželi. Leta 1475. je naročil papež Sikst IV. škofu Sigismundu, naj oznanuje križarsko vojsko in je podelil mnoge odpustke vsem tistim, ki se te vojske kakorkoli udeleže. Škof je storil svojo dolžnost, a turške moči le ni bilo moč ukrotiti. Leta 1477. in 1478. je bilo umorjenih mnogo duhovnikov, ki so se za cerkvenim ozidjem z ljudstvom branili. Dve leti pozneje so Turki toliko ljudi pomorili, da so zaradi groznega smrada nepokopanih trupel nastale kužne bolezni; okolo 500 duhovnikov pa so odgnali v sužnost. Vsem tem nadlogam so se pridružile še kobilice, ki so polja do suhega obrale.¹⁾

Ob takih strašnih nadlogah je bila zastonj vsa človeška moč. Zato je škof iskal toliko bolj božje pomoči. Molil je mnogo in goreče ter tudi svoje vernike opominjal k molitvi in k zaupanju v Boga. Leta 1475., 24. septembra se je vršila v stolni cerkvi velikanska procesija, da bi Bog odvrnil turško silo. Enake procesije so bile tudi po deželi. Poprej so se tri nedelje po vrsti odpustki s prižnic oznanili. Škof sam je bil ljudem po svojih vzornih čednostih, po svoji gorečnosti in ljubeznivosti pravi angel varih celih 24 let.²⁾

Živel je kot svetnik in umrl v sluhu svetosti 18. junija l. 1488.³⁾

Pokopali so ga v stolni cerkvi. Ko je Jurij grof Lamberg napravil v kamniški župnijski cerkvi na Štuni rodbinsko rakev za Lamberge, je prosil,

¹⁾ Parapat. Turški boji 1871.

²⁾ „Praesul christinarum virtutum splendore clarissimus, cuius illustria gesta pluribus pro dignitate tanti viri prosequi hic locus non vacat.“ Thalnitsher: Historia Cathedr. Eccl. Labac., 1701.

³⁾ Kot smrtni dan se imenuje tudi 8. in 28. junij. A nagrobni spomenik ima 18. junij, kar je brez dvoma najbolj prav.

da bi smel tudi škofa Sigismunda vanjo prenesti. Dovolilo se mu je tem raje, ker so nameravali staro cerkev podreti. Leta 1678. so rakev odprli. Bila je lesena in vže precej trhla, a telo je ostalo v nji celo; svilnata rdeča mašna obleka na njem pa je bila lepa kakor nova. Prijetne vonjave so se širile iz groba na okolo, in ljudje so rekli: „To je moral biti res svet škof!“ Nekega navzočega duhovnika so oblike solze veselja in izprosil si je košček v spomin. Potem so truplo položili v novo leseno rakev in to v kovinsko ter jo vložili v kamniško župnijsko cerkev.¹⁾

Le malo tednov poprej, nego je postala cerkev sv. Nikolaja v Ljubljani škofijska stolica, se je ustanovila v nji l. 1461. bratovščina presv. Rešnega Telesa. Škof Sigismund si je pridobil največjo zaslugo s tem, da jo je močno utrdil in udomačil mej Slovenci.

Ko je pa v 16. stoletju luteranska kriva vera na Kranjskem, zlasti v Ljubljani, vže večino katoličanov odtrgala od katoliške cerkve, je bratovščina skoro popolno propadla. Ni čuda, saj so bili luteranci najhujši sovražniki sv. Rešnega Telesa. Kakor drugod tako so se tudi na Kranjskem dogajala grozna bogoskrunstva s sv. hostijami.²⁾ Obhajila so bila silno redka.

Še le, ko je slavní Tomaž Hren postal v Ljubljani stolni kanonik, je bratovščina po njegovem prizadevanju zopet oživila.

Leta 1592. je imel v ljubljanski stolni cerkvi postne pridige kapucin o. Hijeronim, ki je ljubljánčane na bratovščino zopet opozoril in jim jo priporočil. Drugo nedeljo v postu so poslali škof Janez Tavčar in kanonika Sebastijan Zamujen ter Tomaž Hren prošnjo v Rim. Vže 11. junija istega leta je bila bratovščina potrjena in pridružena veliki bratovščini sv. Rešnega Telesa v cerkvi sv. Lavrencija „in Damaso“ v Rimu.

Kmalu potem sta šla dva pobožna mladeniča in člana bratovščine, Janez Jurij Ajnkirn plem. Šenkenturn (Ainkhürn pl. Schenkenthurn) in Štefan Rover, v Rim, da sta v imenu bratovščine zahvalila nje vodstvo za uslugo. Ljubljanska bratovščina je ostala z rimsko v najtesnejši zvezi. Ko se je l. 1700 obhajalo v Rimu sveto leto, je ponudila rimska nadbratovščina ljubljanskim članom prosto stanovanje in vso postrežbo, ako pridejo v Rim. Nato sta šla v Rim kanonik Peter Anton baron Kodeli plem. Fanenfeld (Codelli pl. Fahnenfeld) in advokat dr. Janez Štefan Florijančič pl. Grinfeld (Grienfeld) ter sta poklonila tam skupne darove bratovščini.

Bratovščina se je v Ljubljani jako razširjala. Mej svoje člane je štela tri cesarje, štiri kraljice, tri nadvojvode, pet nadvojvodinj, pet nadškofov,

¹⁾ „Sufficiat hoc dicere, quod in fama sanctitatis, ut continuata et quasi per manus accepta maiorum traditione et fide ad nos pervenit, obierit, quod id ipsum eius sacrum corpus, recentibus annis, dum haec scribimus . . . incorruptum, una cum velo eiusdem Sancti candido et quasi recenter texto, repertum, ingenti miraculo comprobavit.“ *Historia Cathedr. Eccl. Labac.* 1701. pag. 20. — „Obiit cum fama sanctitatis, . . . cuius tumba, cum aperiretur, incorruptum eius sacrum corpus repertum, suavem edidit odorem,“ pag. 32. — Valvasor je bil osebnó navzoč, ko so rakev odprli in isto potrjuje. V Auerspergoví knjižnici se hrani še brevijar škofa Lamberga. Valvasor. *Ehre d. H. Krain.* 1689. VIII. 659.

²⁾ *Mittheilungen d. hist. V. f. Krain,* 1862. 74.

skoraj vse ljubljanske in krške škofe, razne kneze, grofe in barone, opate, prošte, okolo šest sto plemenitažev ter ogromno število drugih vernikov. Nabavila si je tudi veliko imetje po zapuščinah svojih članov. Največi nje dobrotniki so bili škof Hren, generalni vikarij Adam Sontner, Mihael Taller Gregorij Kunstelj, Marko Benkovič in razni drugi duhovniki.

V stolni cerkvi je bila l. 1640. prizidana krasna kapela presv. Rešnega Telesa, katero so delali celih šest let. V tej kapeli so se vršile vedno največe in najlepše slovesnosti, v njej je bila vsak dan peta sv. maša, vsako nedeljo in praznik pa pridiga, v njej so kanoniki molili svoje dnevne ure. Bila je krasno slikana; podobe so kazale prizore v čast sv. Rešnemu Telesu; naslikan je bil n. pr. Rudolf Habsburški, kako daje konja duhovniku, ki gre obhajati, sv. Barbara, sv. Stanislav Kostka, sv. Anton Pad., sv. Katarina Sijenska, Mojzes in Aron in drugi. Bratovščina sv. Rešnega Telesa je bila, kot najstarejša, prva in najbolj imenitna mej vsemi drugimi bratovščinami v Ljubljani, katerih je bilo l. 1700 18!¹⁾

Ko so l. 1701. podrli staro stolno cerkev, so podrli tudi to kapelo. Namestu nje stoji sedaj v novi stolnici manjša kapela sv. Rešnega Telesa. Iz nje je hodila več let vsako nedeljo od pomladi do sv. Mihaela procesija s sv. Rešnega Telesa okolo cerkve; pri procesiji so se peli začetki štirih evangelijev prav tako, kakor v praznik sv. Rešnega Telesa.

Proti koncu prejšnjega stoletja pa je duhomorni in strupeni vpliv javniziški in jožefinski bratovščino skoraj popolnoma končal za mnogo let. Nastopile so neverjetno čudne, žalostne razmere, o katerih pa se sedaj še težko kaj pove. Še le l. 1859. je zopet oživela, ko je prevzel nje vodstvo bogoljubni kanonik Henrik pl. Pauker. Leta 1896. se je pridružila nadbratovščini v Rimu. Da je sedaj česčenje sv. Rešnega Telesa v naši škofiji v najlepšem cvetu, je znano. Bog daj lepemu cvetu mnogo lepega sadu!

Bratovščina presv. Rešnega Telesa v naši škofiji je torej toliko stara, kolikor škofija sama; še celo nekoliko starejša! Na tem temelju se je ustanovila, na tem temelju je vže dvakrat po zmagi nad luteranstvom in nad janzenizmom znova oživela in se pomladila. Ta bratovščina je bila vselej in je še sedaj duša ljubljanske škofije, — oni steber, ob katerem sloni vse duhovno življenje ne le Kranjcev, temveč celega slovenskega naroda. Kadar je ta steber omahoval, je omahovala tudi vera mej nami, omahovala je tudi prava gmotna blaginja. Preteklost dovolj glasno govori. Duhovniki! oklenimo se z ljudstvom vred zaupno in močno tega svetèga, staroslavnega stebra, katerega je postavil sv. mož, škof Sigismund, naš prvi višji pastir.

¹⁾ Historia Cathedr. Eccl. Labac. 1701, pag. 17 39.

Kako je nekdo za pokoro šel za procesijo sv. Rešnjega Telesa.

V glasniku prečistega Srca Marijinega je pred leti neki gospod Jurij L... povedal sam o sebi to-le zgodbo. Šestindvajset let sem bil star, ko sem šel malo po svetu; pot me je privedla v Lijon (Lyon), kjer sem prvokrat slišal ime arskega župnika, gospoda Vijaneja. (Častitljivi božji služabnik Janez Vijanej [Vianney] je umrl 31. julija l. 1859. V Rimu se vže vrše preiskave, da ga proglase za zveličanega.) Pravili so mi, da se okrog izpovednice pobožnega duhovnika v preprosti vaški cerkvi zbirajo cele množice; od daleč prihajajo k njemu izpovedi in iščejo zdravja svoji duši, kakor iščejo drugi zdravja svojemu telesu po toplicah in pri imenitnih doktorjih.

Vzbudila se mi je želja, da bi tudi jaz šel do častitljivega župnika, o katerem svet govori, kakor o svetniku. Mrzel oblačen dan meseca listopada sem odrinil proti Aru (Ars). Ni me gnala tja pobožnost, ampak sama radovednost; da bi šel k izpovedi, tega še mislil nisem. Ko stopim v cerkev, vidim pri izpovednici gospoda župnika kakih 100 oseb; skoraj sami moški so bili.

Vrnil sem se v gostilno, v kateri sem mislil prenočiti, in si dal pri- nesti nekaj jesti. Gostilničar me vpraša, ne bi li hotel obedovati skupaj z nekim duhovnikom. Zakaj pa ne, prav rad, mu odgovorim. Pet minut pozneje sem sedel za mizo poleg starega častitljivega kanonika. Govorila sva o arskem župniku.

„Kaj se Vam zdi, gospod kanonik, ali je župnik Vijanej res tako izkušen izpovednik, kakor govoré?“

„Če je izkušen izpovednik“, mi odgovori kanonik, „tega né vem; jaž ga imam za moža, ki je poln sv. Duha. Prejel je od Boga čudovit dar, da umeje rešiti vsak dvom in tudi najbolj izprijene ljudi privedsti nazaj na pravo pot. No, to bodele videli in potem lahko sami sodili.“

„Tega mislim da ne“, pravim smeje, „ker me ni volja iti k izpovedi.“

„Morda Vam ne bi bilo žal, ko bi šli“, je dejal mirno kanonik, jaz pa sem po teh besedah zasuknil pogovor na druge stvari. Tisti večer ob desetih sem stopil iz izpovednice arskega župnika. — „Ali bivate v svojem rojstvenem mestu?“ me je vprašal sveti duhovnik, predno me je odvezal grehov. „Da, gospod duhovni oče“, sem mu odgovoril jaz.

„Koliko ljudij šteje vaše mesto?“

„Petindvajset tisoč!“ rečem jaz.

„Torej Vas po mestu zelo poznajo?“

„Kaj pa da, vsi me poznajo?“

„Dobro! Za pokoro obudite sedajle v cerkvi vero, upanje in ljubezen. Pa to še ni vse. Vrhu tega bodele v praznik sv. Rešnjega Telesa doma šli za procesijo, in sicer precej za nebom. Sedaj pojdite v miru!“

Ob drugem času in pri drugem izpovedniku bi bil prosil, da bi mi bil zadnji del pokore izpremenil v drugačno dobro delo; tisti hip pa sem bil

tako ganjen v srcu in tako poln spoštovanja do častitljivega mašnika, da nisem mogel izpregovoriti besedice.

Kanonik je po pravici govoril: arski župnik je bil poseben izpovednik. Precej je spoznal najbolj skelečo rano moje duše; ta je bila prazni strah pred ljudmi. Sveti mož je takoj uganil, da me je sram pred ljudmi pokazati očitno svojo vero. Da ozdravi mojo bolezen, mi je zapisal sicer grenko zdravilo, toda tako, ki bi mi moralo pomagati. Jaz, da bi šel v svojem domačem mestu očitno za procesijo! Zgrozil sem se, če sem le mislil na to; pa tolažil sem se, da je do tedaj še šest mesecev.

Po drugih deželah in mestih sem videl vže marsikako slovesno in veličastno procesijo. Šli so za procesijo najvišji državni uradniki, generali in oficirji, župan in občinski možje, plemiči in meščani iz najbolj bogatih hiš. V takem kraju je tudi najbolj mlačnemu in zanikarnemu kristijanu lahko pridružiti se procesiji. V mojem rojstvenem mestu, žal, tega ni bilo. Možje pri nas niso hodili za procesijo, razen dečkov in nekaj delavcev, ki so bili vpisani v to ali ono bratovščino.

Pri nas smo hodili procesijo samo gledat. Nespodobnih zijal je bilo dosti po vseh oknih, in ceste so bile polne radovednih gledavcev. Sramovali pa smo se iti za procesijo. In sedaj naj bi jaz, ki sem se štel mej omikane in prosvitljene može našega mesta, šel sam za Najsvetejšim. Kar streslo me je, kadar sem se tega spomnil.

In vendar sem veroval, da je Jezus pričujoč v najsvetejšem zakramentu. Čutil sem: ko bi vsi kralji in vladarji sveta bosi šli za procesijo sv. Rešnega Telesa, bi storili samo to, kar bi morali.

Prišel je praznik sv. Rešnega Telesa. Pri nas je procesija popoldne po večernicah. Da bi sam sebi delal srce, sem šel k večernicam, kar sicer ni bila moja navada, in sem se vstopil prav blizu altarja. Toda stvar je ta pot slabo končala. Neka gospa, katero sem poznal, se je ozrla, bržkone kar tako brez vsakega namena, proti oni strani, kjer sem jaz stal. Tedaj se mi je zazdelo, da vsa cerkev mene gleda in da otroci in pobožne gospe, ključarji in cerkveniki, strežniki in duhovščina drug drugemu šepetajo: „Glejte no gospoda L...! Kaj pa ta tukaj dela?“

Ta misel me je tako zbegala in zmotila, da nisem več vedel, kaj se godi krog mene. Procesija se je bila vže razvrstila in se pomikala iz cerkve; nesli so nebo in pod njim Najsvetejše mimo mene, jaz pa sem stal kakor ujet in se nisem upal pridružiti pobožnim vernikom. Odložil sem strašno pokoro za prihodnjo nedeljo.

O Bog, odpusti mi moj greh! Sedaj pač vem ceniti visoko čast, da te sme ubog grešnik spremljati, a takrat se mi je zdela to sramotna tlaka.

Po noči me je tresla mrzlica; gotovo je bila razburjenost prejšnjega dne nekoliko kriva moje bolezn. In kdo bi verjel? Vesel sem bil svoje bolezn. in želel si, da bi me mrzlica še huje tresla, in sicer celi teden, da ne bi mogel v nedeljo iz hiše; češ, če bodem bolan, je samo ob sebi umevno, da sem odvezan hude pokore.

Pa mrzlica me je minila in se ni več vrnila, in nedelja je bila tu. V nedeljo zjutraj, to moram povedati sebi v sramoto, sem bil zelo vesel, ko sem gledal na vreme: temni črni oblaki so se zbirali na nebu, in vse je kazalo, da bomo imeli hudo uro. In res se je usula ploha in toča. Procesije gotovo ne bode, sem si mislil zadovoljno sam pri sebi.

Pa dež se je zлил, in procesija je bila. Moral sem iti; in šel sem, prav za nebom, kako, tega sam ne vem. Ko bi sto let živel, ne bom pozabil onih dveh ur. Mrzel pot mi je močil čelo in nogi sta se mi šibili. Časih sem obudil dejanje vere in sem poskušal moliti; z ustnicami sem gibal, a misliti nisem mogel prav nič.

Štirinajst dni potem pride kar nenadoma k meni obče spoštovan gospod, visok uradnik. Pove mi, da misli s svojim prijateljem ustanoviti družbo sv. Vincencija za naše mesto, in prišel me je prosit, da se jima pridružim. Jaz sem seveda ugovarjal, da ne; on pa mirno pravi: „kako to, da ne; Vi edini ste mej vsemi možmi svoje vrste imeli toliko poguma in pobožnosti, da ste šli očitno za procesijo sv. Rešnega Telesa in sedaj bi se branili pristopiti družbi, ki hoče pomagati našim siromakom?“

Vdal sem se in obljubil, da hočem z njim skupaj delati za reveže.

V resnici, na poti proti nebesom, pa tudi na poti proti peklu, je težka samo prva stopinja.

Zgled dveh novih prijateljev, odličnih katoličanov, in pa sv. obhajilo, katero sem posehdb prejemal vsak mesec, mi je pomagalo, da sem se polagoma otresel praznega strahu pred ljudmi. Zasnovali smo Vincencijevo družbo, v katero zdaj prihajajo možje in mladeniči iz prvih hiš našega mesta.

Pri procesiji sv. Rešnega Telesa pa gremo Vincencijevi bratje prvi za nebom in smo ponosni na to, da moremo svojemu nebeškemu kralju storiti to malo ljubav in ga očitno častiti.

Dragi čitatelj! Zakaj sem ti povedal lepo in resnično povest, lahko uganeš. Če poznaš koga, ki bi se bal ljudi, kakor oni gospod L..., daj mu brati te vrstice!

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec junij 1898.

Pobožno češčenje najsvetejšega zakramenta.

„Če kdo ne ljubi našega Gospoda Jezusa Kristusa, bodi izobčen!“ — Tako je zapisal sv. Pavel Korinčanom. Ta grožnja velja tudi nam. Kdor ne ljubi svojega Odrešenika, kateri je zanj prelil srčno kri, ni vreden njegove družbe. Bodí torej izobčen iz družbe Jezusove, iz sv. katoliške cerkve. Za to pa recimo na glas: „Jezus je naša ljubezen, naše upanje, naše veselje!“

Kdor pa ljubi, išče svojega ljubljenca, brata ali prijatelja, rad se shaja ž njim in pogovarja, rad mu služi in dela veselje. Kdor torej resnično ljubi Jezusa Kristusa, ga bo iskal in ne bo počival, dokler ne najde ljubljenca, brata in prijatelja. Saj ga pa tudi ni treba dolgo iskati, ker prebiva mej nami v vsaki cerkvi, v kateri se opravlja redna služba božja. Vedno pa je pripravljen sprejeti vsakega, ki ga išče. K nobenemu človeku se ne gre tako lahko kakor k Jezusu, ki je pravi Bog in stvarnik naš. Nemogoče bi torej bilo, da bi ga kdo resnično ljubil, pa ne bi ga obiskal in počastil večkrat in prisrčno.

In vendar se to kaj rado zgodi, da kristijani, ki bi imeli ljubiti Jezusa nad vse, skoraj pozabijo, da ga ljubijo. Posvetna opravila jim tako napolnijo um in srce, da ne mislijo nanj, ko je vendar prav blizu njih. Te pozabljivosti in nemarnosti se moramo otresti, da pokažemo ljubezen in pobožnost v dejanju. To je tudi priporočilo sv. Očeta za mesec junij: pobožno češčenje Najsvetejšega!

Kaj bomo torej storili?

Najprej je treba, da obnovimo živo vero, da je Jezus Kristus, Bog in človek, resnično pričujoč pod podobo kruha in vina. Iz vere se bo vnela tudi ljubezen. Potem pa bomo skrbeli, da ob vsaki priliki pokažemo ljubezen do sv. Rešnega Telesa. Vsi hodimo k sv. maši ob nedeljah in praznikih in včasih tudi ob delavnikih. Pri sv. maši se ponavlja daritev sv. križa, daruje se vsemogočnemu telu in kri velikega duhovnika Jezusa Kristusa. Potrudimo se torej, da bomo s tako pobožnostjo pri sv. maši, kakor da bi pod križem stali in Bogu darovali Jezusa na križu razpetega. — Poiščimo pa še priložnosti, da s p r e j m e m o v r e d n o s v. R e š n o T e l o, vsaj enkrat meseca junija. Sv. obhajilo je prava šola ljubezni in pobožnosti, ker pri sv. obhajilu nas sam Gospod uči, kako dober in sladek je živi kruh angelski! Le kdor je ta kruh okusil, ve, kaj se pravi Jezusa ljubiti. „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.“ — Kdor ne more vsak dan k sv. maši, bo morda dobil toliko časa, da stopi v cerkev in pozdravi prijatelja v tabernaklju. O dragi bratje in sestre, navadite se pozdravljati sv. Rešno Telo, kadarkoli v cerkev stopite ali mimo greste. Gospod ve, da hitimo za opravili in nam ne bo zameril, če se ne vstavljamo dolgo pri njem, ali to pa hoče od nas, če ga res ljubimo, da ga vsaj prisrčno pozdravimo. — Prav bo, da ta mesec oživé b r a t o v š č i n e sv. Rešnega Telesa. Imamo bratovščine za vse ljudstvo in bratovščine za duhovnike. Namen bratovščinam ni samo češčenje sv. Rešnega Telesa, ampak zlasti še tudi, da bratje zanesejo ogenj sv. ljubezni mej druge kristjane. Če velja to o vseh, koliko več o duhovnikih, ki so posvečeni sv. Rešnemu Telesu!

Zgodi se torej želja Srca Jezusovega: „Pridite k meni vsi, kateri ste bolni in obloženi, a jaz vas bom pokrepčal.“

Zgodi se želja sv. Očeta: Počeščeno bodi sv. Rešno Telo za nas na križ pribito in sveta rešna kri za nas do zadnje kaplje prelita!

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za nadškofa goriškega. 2. Za škofa ljubljanskega. 3. Za dar moči. 4. Za dar sv. čistosti. 5. Za dar trdne vere. 6. Za sporažumljenje mej duhovniki. 7. Za duhovnike, katere ljudje sovražijo. 8. Za dar zadovoljnosti. 9. Za častivce sv. Rešnega Telesa. 10. Za stariše mlačne v veri. 11. Za duhovnike, ki vodijo bratovščine sv. Rešnega Telesa. 12. Za redovnike, ki radi molijo pred Najsvetejšim. 13. Za mir srca v zaničevanju. 14. Za čist namen. 15. Za letošnje novomašnike. 16. Za duhovnike, ki podpirajo dijake. 17. Da bi se presv. Srce Jezusovo bolj častilo v družinah.	18. Za tržaške Slovence. 19. Za mladeniče, ki jih Bog kliče v duhovski stan. 20. Za družbo za zgradbo delavskih stanovanj. 21. Za mladino, ki je v nevarnosti, da izgubi čednost v sv. čistosti. 22. Za milost razsvetljenja mladeničem, ki dvomijo o svojem poklicu. 23. Za dobre učitelje v ljudskih šolah. 24. Za duha pokore in zatajevanja duhovnikom. 25. Za posle, ki jim je služba bližnja priložnost za greh. 26. Za dobro letino. 27. Za sprideno mladino po mestih. 28. Za cesarja Franciška Jožefa I. 29. Za sv. Očeta Leona XIII. 30. Za vse žive in mrtve ude apostolstva sv. molitve.

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem Ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, zlasti pa za pobožno češčenje najsvetejšega zakramenta in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Poročilo o bratovščinah.

Od Sv. Križa pri Litiji. Vže dolgo smo želeli, da bi se tudi pri nas vpeljalo vedno češčenje, kakor je bilo brati v lanskem „Vencu“. Nekateri so v ta namen molili in opravljali tudi devetdnevnice, in pokazalo se je, da stanovitna in dobra molitev vselej pomaga. Premagali smo ovire in v veliko veselje vseh pobožnih župljanov molimo vse nedelje skupno presveto Rešno Telo. Molimo pa tako-le. Prvo in četrto nedeljo vsakega meseca molijo dekleta, ker jih je največ (130) in sicer od 5. zjutraj pa do 6. ure zvečer. Vsako uro moli 6—9 deklet. Drugo nedeljo molijo možje in mladeniči, katerih je vže do sedaj 70, tako da jih moli vsako uro po 8—9; samo večerne ure od 4—6 so samo po 3 molivci, pa bo vže boljše. Tretjo nedeljo imajo svoje ure žene, katerih je 70; vsako uro jih moli 7—9; večerne ure imajo seveda manj molivk, zlasti zato, ker je okolo cerkve le malo hiš. Kjer je pa pri župni cerkvi mnogo hiš, se dá vedno

česčenje prav lahko in krasno vpeljati. Peto nedeljo v mesecu bodo prevzeli goreči častivci in častivke drugih nedelj. Tako se bo glasila vsako nedeljo celega leta od 5. zjutraj do 6. zvečer v cerkvi pred tabernakljem večna molitev. Glasno molijo dosedaj le od 1. do 2. popoldne. Posebno lepo je videti, ko možje in mladeniči prihajajo v cerkev, da je vsak svojo uro kakor na straži pred tabernakljem. Gotovo bo vedno česčenje mnogo blagoslova prineslo župniji, ko bodo stariši molili za se in svoje otroke, otroci za se in svoje stariše, in vsi za vse potrebe časne in večne.

Naznanilo ponočnim častivcem presveteĝa Rešnega Telesa v Ljubljani. 1.) Po noči mej 2. in 3. junijem bodo moški molili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se bode 27. ura, za binkoštni praznik. — 2.) Na praznik presv. Reš. Telesa, t. j. po noči od 9. do 10. junija, molili bodo celo noč v cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se bode 28. ura za praznik presv. Rešnega Telesa. — 3.) V četrtek zvečer, t. j. 16. junija, pred praznikom presv. Srca Jezusovega, bodo molili moški častivci skupno od polu 8. do polu 9. ure v misijonski cerkvi presv. Srca Jezusovega. — In prav tisti večer, od 9. do 10. ure, bodo molili moški Najsvetejše v cerkvi sv. Florijana. — V obeh cerkvah se bode molila 3. ura v čast presv. Srcu Jezusovemu. — K tema dvema urama, — ali vsaj k eni, kakor komu mogoče, — so povabljeni vsi, kateri v svojem srcu le iskrico ljubezni gojé do najsvetejšega Srca Jezusovega. — 4.) Nočni molivci bodo na praznik presv. Reš. Telesa tudi letos šli s svečami v roki za šenklayško procesijo. — Prosimo pa najprisrčneje tudi druge gospode, može in mladeniče, naj bi se prav mnogoštevilno udeležili procesije na praznik presveteĝa Reš. Telesa z gorečimi svečami. — Pokažimo očitno svojo vero v pričujočnost živega Boga v presv. zakramentu in ne sramujmo se spremljati Kralja nebes in zemlje pri slavnostnem sprevodu. Možje, ki bodo svetili pri procesiji, se bodo zbirali v ulici mej stolno cerkvijo in župniščem. Na delo torej, može, v čast Jezusovo! Potrudimo se in povabimo vsacega, ki ga poznamo kot dobrega in pogumnega katoličana!

Odpustki meseca junija 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

2. Četrtek 1. v mesecu. Udom bratovščine presv. Rešnega Telesa popoln odp. v bratovski ali farni cerkvi.

3. Petek 1. v mesecu. Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. Očeta.

5. Nedelja 1. v mesecu. Praznik presv. Trojice. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Trojice, ki nosijo bel škapulir, v bratovski ali farni cerkvi; b) onim, ki nosijo rvišnjev škapulir; c) udom družbe živega rožnega venca; d) udom rožnivenske bratovščine trojen popoln odpustek v bratovski cerkvi.

9. Četrtek. **Praznik presv. Rešnega Telesa.** Dve sto dni odpustka vsem vernikom, ki danes prejmo sv. obhajilo, gredo za procesijo in prosijo mirú sv. cerkvi. — Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa v farni cerkvi; b) udom rožnivevske bratovščine v bratovski cerkvi; c) udom družbe živega rožnega venca; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

13. Ponedeljek. Sv. Anton Padovanski. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom tudi v farni cerkvi, če ni blizu nobene redovne cerkve.

14. Torek Sv. Eližej, prerok. Udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. popoln odpustek v bratovski ali farni cerkvi.

17. Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega. Tretjerednikom: vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa v bratovski ali farni cerkvi; d) udom bratovščine Naše ljube Gospé presv. Srca, če molijo za grešnike v bratovski ali farni cerkvi; e) udom molitvenega apostolstva.

19. Nedelja. Zveličana Mihelina iz tretjega reda sv. Frančiška. V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek kakor 13. dan t. m.

24. Petek. Sv. Janež Krstnik. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa v bratovski ali farni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjev škapulir.

26. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

29. Sreda. Sv. Peter in Pavel, apostola. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa v bratovski ali farni cerkvi; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more obisk v bratovski cerkvi izpremeniti v drugo dobro delo; c) udom družbe živ. rožn. venca; d) onim, ki nosijo višnjev škapulir; e) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

Mesečne pobožnosti. 1.) Devetdnevnica pred praznikom presv. Srca Jezusovega se začne v sredo 8. junija. 2.) Devetdnevnica pred praznikom Marijinega obiskovanja (2. julija) se začne v četrtek, 23. junija. Kdor opravlja katero izmej rečenih dveh devetdnevnic, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tisti dan, ko prejme sv. obhajilo.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Veneo“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepučamo nezmoljljivi sodbi svete kato-liške cerkve.

Urednik.